

Sleutel tot de wijsheid

Nora Roberts bij Boekerij:

Series van Nora Roberts:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

- 1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde*
• 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* •

3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot* •

2 *Op zoek naar de bron* •

3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der*

zuchten • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de*

goden • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom* • 2 *Koester je*

droom • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* •

3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* •

3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen*

• 3 *Proeven van liefde*

• 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

- 1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en*

laatste • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

- 1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* •

3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

- 1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de*

wijsheid • 3 *Sleutel tot de kracht*

Thrillers van Nora Roberts:

De villa • *Droomwereld* • *Het eind van de rivier* • *Nachtmuziek* •

Begraaf het verleden • *Geboorterecht*

• *Het noorderlicht* • *De gloed van vuur*

• *Een nieuw begin* •

Het heetst van de dag • *Eerbetoon* •

Vastberaden • *De zoektocht* •

Vuurdoop • *De ooggetuige* •

Het strandhuis • *De schilder* •

Geliefde illusie • *Terug naar huis* •

De obsessie • *Publiek geheim*

• *Bij zonsondergang* • *Weet je nog?* •

Kijk niet terug • *Onderstromen*

• *Op de vlucht* • *Erfenis* • *Nachtwerk* •

Identiteit

Nora Roberts als J.D. Robb

bij Boekerij:

Thrillers

Vermoord naakt • *Vermoorde reputaties* • *Vermoorde schoonheid*

• *Vermoord in extase* • *Plechtig vermoord* • *Vermoord uit wraak*

• *Vermoorde liefde* • *Vermoorde harten* • *Explosief vermoord* •

Vermoorde getuige • *Rechtvaardig*

vermoord • *Verraad* • *Verleiding*

• *Hereniging* • *Waanzin* • *Vergeten ver-*

leden • *Berucht* • *Perfectie* •

Visioen • *Overlever* • *Oorsprong* •

Herinnering • *Verwachting* •

Onschuld

E-booknovelles

Bij nacht vermoord • *Vermoorde*

vaders • *Vermoord fantoom* •

Bloedig vermoord • *Ritueel vermoord* •

Vermoord en vermist

Nora Roberts

Sleutel tot de wijsheid

Dana's droom om een eigen boekhandel te beginnen ligt nu
eindelijk binnen handbereik – als ze de sleutel kan vinden.

Sleutel-trilogie 2

Vertaald door Angela Knotter

Deze titel is eerder verschenen bij HarperCollins Publishers

ISBN 978-90-225-9919-8

ISBN 978-94-023-0825-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Key of Knowledge*

Vertaling: Angela Knotter

Omslagontwerp en -beeld: © Johannes Wiebel | punchdesign, Munich using images from stock.adobe.com

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2004 Nora Roberts. All rights reserved

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Ruth en Marianne, die het kostbaarste geschenk
zijn dat je kunt krijgen: vrienden.*

*Er zijn twee mensen voor nodig om de waarheid te vertellen –
een om te spreken, en een om te luisteren.*

THOREAU

Hoofdstuk 1

Dana Steele had zichzelf altijd beschouwd als een flexibele, ruimdenkende vrouw, die beschikte over een alleszins redelijke dosis geduld, verdraagzaamheid en humor.

Niet iedereen zou het misschien met deze beschrijving eens zijn. Maar ach, wisten zij veel?

In één maand tijd was haar leven, geheel buiten haar eigen schuld, volledig uit koers geraakt. Bovendien was ze op zo vreemd en onbekend terrein terechtgekomen, dat ze het hoe en waarom zelf ook niet kon verklaren.

Ze probeerde zich er echter voorbeeldig in te schikken, toch? Manmoedig had ze geaccepteerd dat Joan, de onsympathieke directeur van de bibliotheek, haar eigen aangetrouwde nichtje naar voren had geschoven voor een promotie, ten koste van kandidaten die beter gekwalificeerd, betrouwbaarder, intelligenter en vooral ook een stuk leuker waren geweest. Had ze dat niet geslikt en was ze niet gewoon haar werk blijven doen?

En toen er door die volkomen onverdiende promotie elders bezuinigd moest worden, en een zekere beter gekwalificeerde werknemster uren en salaris had moeten inleveren, had ze toen de weerzinwekkende Joan en de irritant pedante Sandi tot moes geslagen?

Nee, dat had ze niet gedaan. Wat maar weer eens bewees hoe goed Dana haar emoties onder controle had.

Toen die gierige uitzuiger van een huisbaas van haar ongeveer op hetzelfde moment dat haar inkomen drastisch omlaag was gegaan de huur had verhoogd, had ze toen haar handen om zijn kippennek gelegd en geknepen tot zijn kraalooigjes uitpuilden?

Wederom had ze blijk gegeven van een zelfbeheersing die heroïsche proporties begon aan te nemen.

Dat had wellicht een beloning op zich kunnen zijn, maar Dana gaf de voorkeur aan iets tastbaarders.

Wie echter ooit was komen aanzetten met de dooddouner dat er voor ieder raam dat sloot, ergens anders wel weer een deur openging, had nog nooit met Keltische goden te maken gehad. Dana's deur was niet gewoon opengegaan, maar simpelweg uit de sponningen geblazen.

Zelfs na alles wat ze had gezien en gedaan, alles waarvan ze de afgelopen vier weken deel had uitgemaakt, was het nog moeilijk te geloven dat ze nu, op de achterbank van de auto van haar broer gepropt, weer de steile, kronkelende weg naar het imposante stenen huis op Warrior's Peak op reed.

Naar wat daar op haar wachtte.

Het regende en waaide niet, zoals tijdens die eerste rit hiernaartoe. Die had ze toen gemaakt naar aanleiding van die hoogst intrigerende uitnodiging van Rowena en Pitte, een uitnodiging die slechts aan haar én twee andere vrouwen was gestuurd. Ook was ze deze keer niet alleen, en bovendien wist ze nu precies wat haar te wachten stond.

Ze klapte de laptop open die ze had meegenomen en las de samenvatting die ze had gemaakt van het verhaal dat ze bij haar eerste bezoek aan Warrior's Peak had gehoord.

De jonge Keltische god die voorbestemd is koning te worden valt voor een mensenmeisje tijdens zijn traditionele verblijf tussen de stervelingen. (Zoiets als onze *spring break*, zeg maar.) De ouders van de knaap knijpen een oogje toe, laten de regels voor wat ze zijn en staan hem toe zijn meisje mee te nemen door wat wordt genoemd het Gordijn der Dromen, of het Gordijn der Hogere Machten, naar het domein van de goden.

Sommige goden vinden dit prima, andere zijn pislank.

Oorlog, strijd, gekonkel en intriges zijn het gevolg.

De jonge god wordt koning, zijn mensenvrouw koningin, en ze krijgen drie dochters.

Elk van de dochters – halfgodinnen dus – heeft een speciale gave, een speciaal talent. Bij de eerste is dat kunst of schoonheid, bij de tweede kennis of waarheid, en bij de derde moed of heldhaftigheid.

De zussen hebben een hechte, gelukkige jeugd, blablabla, en groeien uit tot jonge vrouwen, onder het waakzame oog van de lerares en de stoere krijger die door hun vader, de koning, zijn aangesteld.

Lerares en krijger worden verliefd op elkaar, wat de aandacht enigszins van de dochters afleidt.

Intussen smeden slechteriken snode plannen. Die moeten niets hebben van hele of halve mensen in hun verheven wereldje, al helemaal niet in machtsposities. Duistere krachten komen in actie. Een wel heel boosaardige tovenaarsfamilie (waarschijnlijk familie van Joan) neemt de leiding. Terwijl de lerares en de krijger helemaal opgaan in elkaar, wordt er een vloek uitgesproken over de dochters. Hun ziel wordt gestolen en opgesloten in een glazen kistje, de zogenaamde Kist der Zielen, dat alleen geopend kan worden met drie sleutels, die door mensenhanden worden omgedraaid. Hoewel de goden weten waar de sleutels te vinden zijn, kunnen zij de betovering niet verbreken en de zielen dus niet bevrijden.

De lerares en de krijger worden verbannen naar de andere kant van het Gordijn der Dromen, naar de wereld van de stervelingen. Daar worden in iedere generatie drie vrouwen geboren die de sleutels zouden kunnen vinden, en die een einde zouden kunnen maken aan de vloek. De lerares en de krijger moeten die vrouwen opsporen, en hun de keus geven de zoektocht te aanvaarden of te weigeren.

Om de beurt hebben de vrouwen één maanomloop de tijd om een sleutel te vinden. Als de eerste daarin niet slaagt, is het einde oefening. En volgt er een sanctie: allemaal raken ze een niet nader genoemd jaar van hun leven kwijt. Als het de eerste wel lukt, neemt nummer twee het stokje over, en zo verder. Aan het begin van de vier weken krijgen ze een irritant cryptische aanwijzing, de enige hulp die de lerares en de krijger de drie uitverkoren vrouwen mogen geven.

Als de zoektocht tot een goed einde is gebracht, kan de Kist der Zielen worden geopend en kunnen de Dochters van Glas worden bevrijd. En de drie vrouwen krijgen ieder als beloning een miljoen knisperende dollars.

Een mooi verhaal, dacht Dana, tot het tot je doordrong dat het geen verhaal was, maar de werkelijkheid. Tot het tot je doordrong dat jij een van de drie vrouwen was die waren uitverkoren om dat glazen kistje te ontsluiten.

Dan werd het op zijn zachtst gezegd bizar.

Als er dan ook nog eens een duistere, machtige, tovenaargod aan te pas bleek te komen, Kane genaamd, die er alles aan deed je missie te laten mislukken, en je dingen liet zien die er niet waren – en je dingen níét liet zien die er wél waren – werd het helemaal nogal een hachelijke toestand.

Er was echter ook veel goeds uit voortgekomen. Die eerste avond had ze twee bijzonder interessante vrouwen ontmoet, en al snel had het gevoeld of ze elkaar hun hele leven al kenden. Zozeer zelfs, dat ze nu met zijn drieën een bedrijf aan het opzetten waren.

En een van hen was voor haar broer de liefde van zijn leven gebleken. Malory Price, de georganiseerde ziel met het hart van een kunstenaar, was niet alleen een tovenaar met een paar duizend jaar ervaring te slim af geweest, maar had ook nog eens de sleutel gevonden, het slot geopend en een man aan de haak geslagen.

En dat allemaal in nog geen vier weken.

Dat moesten Dana en hun derde vriendin, Zoe, nog maar voor elkaar zien te krijgen. Nou ja, dacht Dana, Zoe en zij zouden in ieder geval niet van hun heilige missie worden afgeleid door romantische verwickelingen. Bovendien had zij geen kind om zich zorgen over te maken, zoals Zoe.

Nee, Dana Steele was zo vrij als een vogel in de lucht. Niets zou haar ervan weerhouden recht op haar doel af te gaan.

Als zij de volgende was die aan slag was, kon Kane zich beter maar schrap zetten voor een paar loeiharde ballen.

Niet dat ze iets tegen romantiek had, dacht ze, uit het raampje kijkend naar de bomen die als een vage massa voorbijgleden. Ze was dol op mannen.

Op de meeste mannen dan.

Ze was zelfs ooit verliefd geweest op een van hen, miljoenen jaren geleden. Uiteraard was dat toe te schrijven geweest aan een jeugdige dwaasheid. Inmiddels was ze een stuk verstandiger.

Jordan Hawke was dan misschien een paar weken geleden, tijdelijk, naar Pleasant Valley teruggekeerd, en hij was zich dan misschien met de zoektocht gaan bemoeien, maar van Dana's wereld maakte hij absoluut geen deel meer uit.

In haar wereld bestond hij niet. Behalve dan in fantasieën waarin hij lag te kronkelen van de pijn als gevolg van een of ander vreselijk ongeluk, of een slopende, verminkende ziekte.

Jammer dat haar broer Flynn zo'n beroerde smaak had dat hij Jordan tot vriend had verkozen. Al kon ze niet anders dan bewondering hebben voor zijn loyaliteit, aangezien hij en Jordan en Bradley Vane al sinds hun kinderjaren maatjes waren.

En op de een of andere manier was zowel Jordan als Brad bij de zoektocht betrokken. Zolang die duurde, had ze geen andere keus dan zich daarmee te verzoenen.

Op het moment dat Flynn aanstalten maakte om door de open-

staande ijzeren hekken naar binnen te rijden, zakte ze een beetje onderuit en boog ze haar hoofd zo, dat ze kon opkijken naar een van de stenen strijders die de toegang tot het huis bewaakten.

Groot, knap en gevaarlijk, dacht Dana. Van dat soort mannen had ze altijd gehouden... zelfs wanneer het standbeelden waren. Ze kwam weer overeind, maar liet haar lange benen op de bank liggen. Dat was voor haar de enige manier om comfortabel achter in deze auto te zitten.

Ze was een lange vrouw, met de rijzige gestalte van een amazone, wat die stenen strijder ongetwijfeld zou hebben aangestaan. Met haar vingers kamde ze haar lange, bruine lokken. Sinds Zoe, de op dit moment werkloze kapster en Dana's kersverse beste vriendin, het had geknipt en er highlights in had gemaakt, viel het in het goede model – en hoefde zij er eigenlijk niks meer aan te doen. Nonchalant naar buiten krullend. Dat scheelde haar 's ochtends weer tijd, wat ze bijzonder kon waarderen, aangezien ze geen ochtendmens was. Bovendien stond het kapsel haar erg goed, en dat streelde uiteraard haar ijdelheid.

Haar ogen, die diep donkerbruin waren, bleven rusten op de sierlijke, maar enigszins willekeurig op elkaar gestapelde massa zwarte stenen... het huis op Warrior's Peak. Het was deels kasteel, deels vesting, deels fantasie, zoals het zich daar op de top van de heuvel aftekende tegen de glasheldere donkere hemel.

Achter de vele ramen straalde licht, maar toch, zo veronderstelde Dana, gingen er nog veel geheimen schuil in het duister.

Al zevenentwintig jaar, haar hele leven, woonde ze in het dal beneden, en al die jaren was ze gefascineerd geweest door de Peak. Het donkere silhouet dat zo hoog boven het pittoreske stadje uit torende had voor haar altijd iets uit een sprookje geleden. En dan niet uit het liefste en onschuldigste sprookje...

Vaak had ze zich afgevraagd hoe het zou zijn daar te wonen, door al die kamers te dwalen, buiten achter de borstwering te lopen of uit een van de torens naar beneden te kijken. Om daar zo hoog te wonen, in

verheven afzondering, omringd door imposante heuvels, de prachtigste bossen letterlijk voor de deur.

Nu ging ze zo verzitten dat ze met haar hoofd tussen de hoofden van Flynn en Malory uitkwam. Zo'n verdomd mooi stel samen, dacht ze. Flynn met zijn bedrieglijk relaxte houding. Malory met haar behoefte aan orde. Flynn met zijn kalme groene ogen, Malory met haar sprekende helderblauwe. Mal, die er altijd voor zorgde dat haar hele outfit een stijlvol geheel vormde, en Flynn, die al blij was als hij twee dezelfde sokken kon vinden.

Ja, besloot Dana, ze waren voor elkaar gemáákt. Ze beschouwde Malory inmiddels als een zus, met dank aan de omstandigheden en het lot. En was Flynn destijds niet op een soortgelijke manier haar broer geworden, doordat haar vader al die jaren geleden met zijn moeder was getrouwd?

Toen haar vader ziek was geworden, had ze heel veel aan Flynn gehad. Eigenlijk hadden ze best vaak steun gezocht bij elkaar. Toen de artsen haar vader hadden aangeraden naar een warmer klimaat te verhuizen. Toen Flynn's moeder de verantwoordelijkheid voor de Valley Dispatch aan Flynn had overgedragen, en hij de uitgever was geworden van de lokale krant van een plattelandsstadje, in plaats van te gaan voor een droombaan als verslaggever in New York.

Toen de jongen van wie ze had gehouden, haar had gedumpt.

Toen de vrouw met wie hij van plan was geweest te trouwen, hém had gedumpt.

Altijd hadden ze elkaar gehad... door dik en dun waren ze er voor elkaar geweest. En nu hadden ze allebei, ieder op hun eigen manier, Malory. Een mooie manier om de cirkel rond te maken.

'Nou,' zei Dana, haar handen op hun schouders leggend. 'Daar gaan we weer.'

Met een glimlachje draaide Malory zich naar haar om. 'Zenuwachtig?'

'Valt wel mee.'

'Het wordt Zoe of jij vanavond. Hoop je dat jij wordt gekozen?'

Dana haalde haar schouders op, de lichte kriebel in haar buik negerend. ‘Ik wil gewoon verder. Ik begrijp niet waarom we die hele ceremonie weer door moeten. We weten toch al wat de bedoeling is?’

‘Hé, wel gratis eten, hè?’ merkte Flynn op.

‘Dat is prettig, ja. Zou Zoe er al zijn? Dan kunnen we ons gelijk storten op wat Rowena en Pitte ook maar uit het land van melk en honing hebben gehaald, en gáán met die banaan.’

De auto stond amper stil of Dana was er al uit. Met haar handen op haar heupen bleef ze even naar het huis staan kijken, terwijl een oude man met een wilde bos grijs haar toegesnelde kwam om de sleutels aan te pakken.

‘Misschien dat jij niet nerveus bent,’ zei Malory, haar arm door die van Dana stekend, ‘maar ik wel.’

‘Waarom? Jij hebt je ei al gelegd.’

‘Het is nog steeds iets van ons allemaal.’ Ze keek omhoog, naar de witte vlag met het sleutelsymbool, die van de toren wapperde.

‘Gewoon positief blijven denken.’ Dana haalde eens diep adem. ‘Klaar?’

‘Als jij dat ook bent.’ Malory stak een hand naar Flynn uit, en met zijn drieën liepen ze op de enorme deuren af, die al voor hen openzwaaiden.

Daar stond Rowena, in een zee van licht. Haar lange haar glansde en stak vurig af tegen het lijfje van een hemelsblauwe fluwelen jurk. Ze verwelkomde hen met een glimlach om haar lippen en een warme glinstering in haar exotische groene ogen.

Edelstenen fonkelden aan haar oren, om haar polsen, aan haar vingers. Aan een lange, gevlochten ketting die bijna tot aan haar middel reikte, hing een kristal zo helder als water en zo groot als een babyvuistje.

‘Welkom.’ Haar stem was zacht en muzikaal, en er leek iets in door te klinken van bossen en grotten waarin je elfen zou kunnen tegenkomen. ‘Ik ben zo blij dat jullie er zijn.’ Ze stak haar handen naar Malory

uit, boog zich toen naar haar over om haar op beide wangen te kussen. ‘Je ziet er fantastisch uit, alsof het heel goed met je gaat.’

‘Jij ook. Altijd.’

Nu pakte Rowena, met een zacht lachje, Dana’s hand. ‘En jij dan. Mmm, wat een schitterend jasje.’ Ze liet haar vingers over de mouw van verrukkelijk soepel leer glijden. Intussen ging haar blik echter weer naar buiten, naar de plek achter Dana. ‘Hebben jullie Moe niet meegenomen?’

‘Het leek me niet de juiste gelegenheid voor een grote, onhandige hond,’ verklaarde Flynn.

‘Voor Moe is het altijd de juiste gelegenheid.’ Rowena ging op haar tenen staan om een kus op Flynn’s wang te drukken. ‘Beloof me dat je hem de volgende keer wel meeneemt.’ Ze gaf Flynn een arm. ‘Kom, dan gaan we gezellig naar de salon.’

Ze liepen de majestueuze hal met de mozaïekvloer door en betraden, via de gewelfde ingang, een royale ruimte, warm verlicht door een hoog opblaaïend vuur in de enorme haard en de vlammetjes van tientallen witte kaarsen.

Pitte stond bij de schoorsteenmantel, in zijn hand een glas met daarin iets amberkleurigs. De koene wachter aan de poort, dacht Dana. Hij was lang, donker, gevaarlijk knap, en zijn elegante, zwarte pak kon niet verhullen hoe gespierd en getraind zijn lichaam was.

Het was niet moeilijk je hem voor te stellen in wapenrusting, een zwaard in zijn hand. Of op een groot zwart paard, zijn cape wapperend in de wind.

Toen ze binnenkwamen, neeg hij even hoffelijk zijn hoofd.

Net op het moment dat Dana iets wilde gaan zeggen, zag ze vanuit haar ooghoek iets bewegen. De glimlach verdween van haar gezicht, haar wenkbrauwen kropen naar elkaar en in haar ogen verscheen een geïrriteerde glans. ‘Wat doet hij hier?’

‘Hij,’ zei Jordan, zijn glas naar haar heffend, ‘is uitgenodigd.’

‘Uiteraard.’ Kalm duwde Rowena een glas champagne in Dana’s

hand. ‘Pitte en ik zijn heel blij jullie hier allemaal vanavond bij ons te hebben. Doe alsjeblieft alsof je thuis bent. Malory, je móét me vertellen hoe het met je plannen voor de galerie gaat.’ Met zachte hand en nog een glas champagne leidde Rowena Malory naar een stoel.

Na één blik op het gezicht van zijn zus besloot Flynn dat het verre weg de verstandigste optie was achter hen aan te gaan.

Dana bleef echter staan waar ze stond. Ze nam een slokje van haar champagne, Jordan dreigend over de kristallen rand van haar glas aankijkend. ‘Jouw rol hierin is uitgespeeld.’

‘Misschien. Misschien ook niet. Hoe het ook zij, als ik een uitnodiging voor een etentje krijg van een mooie dame, en als die dame ook nog eens een godin is, neem ik die aan. Mooi dingetje.’ Met zijn vingers voelde hij even aan de manchet van haar jasje.

‘Handen thuis.’ Met een ruk trok ze haar arm terug, en ze pakte een hapje van een schaal. ‘Blijf uit mijn buurt.’

‘Ik sta toch niet in de weg?’ Zijn stem bleef vriendelijk, en hij nam traag een slokje uit zijn glas.

Hoewel Dana laarsjes met hakken droeg, was hij toch nog minstens een centimeter of vijf groter dan zij. Reden te meer om hem irritant te vinden. Net als Pitte had hij model kunnen staan voor een van de stenen strijders bij het hek. Hij was ruim één meter negentig, iedere vierkante centimeter van dat lange lijf even goed gelukt. Zijn donkere haar zou wel een knipbeurt kunnen gebruiken, maar dat lichtelijk krullende, lichtelijk slordige, lichtelijk te lange kapsel paste wel bij zijn sterke gezicht.

Hij was een knappe man – dat was hij altijd al geweest – met doorringende blauwe ogen onder zwarte wenkbrauwen, een lange neus, een brede mond, en krachtige trekken, die alles bij elkaar zowel bijzonder charmant als bijzonder intimiderend konden zijn, afhankelijk van hoe hij wilde overkomen.

Het ergste was nog, dacht Dana, dat er onder die keiharde schedel een uiterst snelle, scherpe geest schuilging. En een aangeboren talent

dat ervoor had gezorgd dat hij nog voor zijn dertigste een meer dan succesvol schrijver was geworden.

Ooit had ze gedacht samen met hem een leven te gaan opbouwen. In haar ogen had hij echter fortuin en roem verkozen boven haar.

En in haar hart had ze hem dat nooit vergeven.

‘Er zijn nog twee sleutels,’ bracht hij haar in herinnering. ‘Als je het belangrijk vindt die te vinden, zou je blij moeten zijn met alle hulp die je kunt krijgen. Van wie dan ook.’

‘Ik heb jouw hulp niet nodig. Ga dus gerust terug naar New York, wanneer je maar wilt.’

‘Ik ben van plan te blijven tot dit tot een goed einde is gebracht. Dat je het weet.’

Ze maakte een snuivend geluid, stopte toen nog een van die heerlijke hapjes in haar mond. ‘En wat schiet jij daarmee op?’

‘Wil je dat echt weten?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Het kan me echt geen moer schelen. Maar ik denk dat zelfs iemand met zo weinig gevoel als jij zich ervan bewust moet zijn dat jouw aanwezigheid in Flynn’s huis onze tortelduifjes daar wel een beetje in hun bewegingsvrijheid beperkt.’

Jordan volgde haar blik, zag Flynn en Malory dicht naast elkaar zitten, zag dat zijn vriend afwezig met de krullende uiteinden van haar blonde haar speelde. ‘Ook daar weet ik hoe ik niet in de weg moet lopen. Ze doet Flynn echt goed,’ voegde hij eraan toe.

Wat ze verder ook over Jordan kon zeggen – en dat was nogal wat – ze kon niet ontkennen dat hij oprecht van Flynn hield. Dus slikte ze haar bittere woorden in en speelde de smaak ervan weg met champagne. ‘Ja, dat doet ze zeker,’ zei ze toen. ‘Ze zijn gewoonweg voor elkaar gemaakt.’

‘Ze wil niet bij hem intrekken.’

Verbijsterd keek Dana hem aan. ‘Hij heeft haar gevraagd bij hem in te trekken? Met hem te gaan samenwonen? En zij heeft nee gezegd?’

‘Niet precies. Maar mevrouw heeft een aantal voorwaarden gesteld.’

‘Zoals?’

‘Echte meubels in de woonkamer, en de keuken moet volledig op de schop.’

‘Je meent het!’ Hoewel Dana dat een hoogst amusant idee vond, stemde het haar tegelijkertijd een beetje sentimenteel. ‘Dat is Mal ten voeten uit. Vóór Flynn weet wat hem overkomt, woont hij in een heus huis, in plaats van in een gebouw met deuren en ramen en verhuisdozen.’

‘Hij heeft borden gekocht. Van die dingen die je moet afwassen, niet de variant die je in de vuilnisbak smijt.’

Nu won haar geamuseerdheid het, in haar wangen verschenen kuiltjes. ‘Het moet niet gekker worden!’

‘En messen en vorken die niet van plastic zijn.’

‘O, mijn god, voor je het weet heeft hij wijnglazen met steeltjes.’

‘Daar ben ik wel bang voor, ja.’

Een welluidende lach rolde van haar lippen, terwijl ze haar glas naar de rug van haar broer hief. ‘De hele mikmak.’

‘Dat heb ik wel gemist,’ mompelde Jordan. ‘Dit is de eerste keer dat ik je hoor lachen, dat ik je écht hoor lachen, sinds ik terug ben.’

Onmiddellijk verstrakte haar gezicht weer. ‘Dat had niets met jou te maken.’

‘Alsof ik dat niet weet.’

Voor ze nog iets had kunnen zeggen, kwam Zoe McCourt de kamer binnengestormd, op de voet gevolgd door Bradley Vane. Ze zag er nogal verhit, geïrriteerd en enigszins uit het veld geslagen uit. Als een sexy boself, dacht Dana, die een buitengewoon slechte dag achter de rug had.

‘Sorry. Sorry dat ik zo laat ben.’

Ze droeg een kort, nauwsluitend zwart jurkje – met lange, al even nauwsluitende mouwen – waarin haar slanke maar mooi gevormde lichaam prachtig uitkwam. Haar glanzende, zwarte haar was kort en recht geknipt, met een lange pony, die nog eens extra de aandacht vestigde op haar amberkleurige ogen.

Bradley, die nu achter haar stond, had nog het meeste weg van een blonde sprookjesprins.

Wat een verbluffend mooi koppel eigenlijk samen, dacht Dana, als je tenminste niet lette op de frustratie die Zoe aan alle kanten uitstraalde, of op de ongebruikelijk stijve houding van Brad.

‘Ben je gek.’ Rowena was al overeind gekomen en liep nu op hen af. ‘Je bent helemaal niet laat.’

‘Dat ben ik wel. Mijn auto. Ik had problemen met mijn auto. Ik dacht dat ze het gerepareerd hadden, maar... Nou ja, ik ben blij dat Bradley langs kwam rijden en voor me stopte.’

Ze klonk anders helemaal niet blij, constateerde Dana. Ze klonk ronduit kwaad, met in haar stem dat vleugje West-Virginia dat haar woede nog een beetje meer pit gaf.

Onder het maken van meelevende geluidjes leidde Rowena Zoe naar een stoel, en voorzag ze haar van een glas champagne.

‘Ik denk dat ik het uiteindelijk wel had kunnen verhelpen,’ bromde Zoe.

‘Dat zal best.’ Dankbaar nam ook Bradley een drankje aan. ‘Maar dan zou je onder de smeer hebben gezeten, en zou je terug naar huis hebben ontmoeten om je te verkleden, waardoor je nog later zou zijn geweest. Zo erg is het toch niet een lift te accepteren van iemand die je kent, en die op precies dezelfde tijd naar precies dezelfde plek gaat?’

‘Ik zei toch dat ik er blij mee was?’ beet Zoe hem toe. Vervolgens haalde ze eens diep adem. ‘Sorry,’ zei ze toen, tegen niemand in het bijzonder. ‘Het was gewoon een dag met een gaatje. En alsof dat al niet erg genoeg was, ben ik ook behoorlijk nerveus. Ik hoop dat ik de boel niet heb opgehouden.’

‘Nee, hoor.’ Rowena streek met een hand over haar schouder, terwijl een bediende vanuit de gewelfde deuropening aankondigde dat ze aan tafel konden. ‘Zie je wel? Je bent precies op tijd.’

Het overkwam je niet elke dag dat je lamsrack at in een kasteel op de top van een berg in Pennsylvania. Dat de eetzaal waar ze zaten meer

dan drieënhalve meter hoog was, met aan het plafond drie kroonluchters met fonkelende heldere en rode kristallen ornamenten, en dat er een haard van robijnrood graniet was waarin zo ongeveer de hele bevolking van Rhode Island zou kunnen schuilen, voegde absoluut iets toe aan de beleving.

In plaats van intimiderend en formeel, zoals je zou verwachten, was de sfeer juist warm en aangenaam. Geen plek om een pizza naar binnen te schuiven, dacht Dana, maar wel om te genieten van een heerlijke, met zorg bereide maaltijd in het gezelschap van interessante mensen.

Er werd geanimeerd gepraat over reizen, boeken en werk. Wat maar weer eens bewees wat een goede gastheer en gastvrouw Pitte en Rowena waren. Dana zou het niet bepaald normaal willen noemen dat een bibliothecaresse uit een plattelandstadje aan tafel zat met Keltische goden, maar zij deden het voorkomen alsof dat de normaalste zaak van de wereld was.

Over wat er ging komen, de volgende stap in de zoektocht, in de queeste, werd echter door niemand met ook maar een woord gesproken.

Aangezien Dana tussen Brad en Jordan in zat, boog ze zich naar Brad over en probeerde ze de man aan haar andere zijde het grootste deel van de maaltijd te negeren.

‘Wat heb je gedaan, dat Zoe zo kwaad is?’

Brad wierp een snelle blik over de tafel. ‘Ik geloof dat ik heb ademgehaald.’

‘Kom op.’ Dana gaf hem een por met haar elleboog. ‘Zo is Zoe helemaal niet. Wat heb je gedaan? Heb je geprobeerd haar te versieren?’

‘Absoluut niet.’ Jarenlange oefening zorgde ervoor dat hij op zachte toon bleef praten, al slaagde hij er niet helemaal in de scherpte uit zijn stem te weren. ‘Misschien vond ze het niet leuk dat ik weigerde mijn handen vuil te maken aan haar motor, en dat ik haar dat ook niet liet doen, aangezien we ons allebei hadden gekleed voor een etentje en we bovendien al aan de late kant waren.’

Dana trok haar wenkbrauwen op. ‘Nou, nou. Zo te horen heeft iemand jou ook behoorlijk pissig gemaakt.’

‘Ik hou er niet van uitgemaakt te worden voor autoritair en bazig, alleen omdat ik iets zeg wat voor ieder weldenkend mens toch logisch moet zijn.’

Glimlachend boog ze zich naar hem over en kneep in zijn wang. ‘Maar lieve schat, je bent autoritair en bazig. Daarom hou ik ook zo van je.’

‘Ja, ja.’ Om zijn lippen verscheen echter een glimlachje. ‘Waarom hebben we dan nog nooit woeste, dampende seks gehad samen?’

‘Geen idee. Als ik het weet, hoor je het.’ Ze prikte nog een stukje lamsvlees aan haar vork. ‘Jij hebt vast al heel wat van dit soort chique ententjes bijgewoond, op minstens zulke chique plekken.’

‘Deze plek is uniek.’

Vaak vergat ze gewoon dat haar maatje Brad eigenlijk Bradley Charles Vane IV was, erfgenaam van een timmerhoutimperium, waaruit HomeMakers was voortgekomen: een keten van bouwmarkten die tot de grootste en bestlopende van het land behoorde. Nu ze hem hier echter zo volkomen op zijn gemak in deze exclusieve omgeving zag, realiseerde ze zich weer dat hij niet bepaald een doorsneejongen uit een plattelandstadje was.

‘Heeft je vader een paar jaar geleden niet een of ander groot kasteel in Schotland gekocht?’

‘Een landhuis. In Cornwall. En ja, het is een behoorlijk indrukwekkend optrekje. Ze eet bijna niets,’ voegde hij er op fluistertoon aan toe, in de richting van Zoe knikkend.

‘Ze is gewoon zenuwachtig. Ik ook,’ voegde Dana eraan toe, nog een stukje vlees afsnijdend. ‘Maar niets kan mijn eetlust nu eenmaal bederven.’ Ze hoorde Jordan lachen, en het diepe mannelijke geluid joeg een tinteling over haar huid. Ze at stug verder. ‘Echt helemaal niets.’

Verreweg het grootste deel van de tijd negeerde ze hem, en in de tijd die ze nog over had, haalde ze af en toe venijnig naar hem uit. Niet an-

ders als Dana zich normaal gesproken tegenover hem gedroeg, dacht Jordan. Hij zou er zo onderhand aan gewend moeten zijn.

Dat hij er zo mee zat, was geheel en al zijn probleem. Net zo goed als het zijn missie was een manier te vinden weer vrienden met haar te worden.

Ooit waren ze vrienden geweest. Veel meer dan vrienden, zelfs. Dat dat nu niet meer zo was, was volledig zijn schuld, en hij vond het dan ook niet meer dan normaal voor de gevolgen daarvan op te draaien. Maar hoelang kon het beëindigen van een relatie een man worden na-gedragen? Bestond er niet zoiets als een verjaringswet?

Ze zag er fantastisch uit, constateerde hij, toen ze weer terug waren in de salon voor koffie en cognac. Maar ja, hij had haar altijd al een leuke verschijning gevonden, zelfs als kind al, toen ze eigenlijk te lang voor haar leeftijd was geweest en het babyvet nog in haar wangen had gegeten.

Van babyvet was nu geen spoor meer te bekennen. Nergens. Alleen maar rondingen, een heleboel verrukkelijke rondingen.

Ze had iets met haar haar gedaan, realiseerde hij zich, een of ander vrouwending, waardoor dat donkerbruin een mysterieuze glans kreeg. Haar ogen leken er ook donkerder door, dieper. God, hoe vaak had hij al niet het gevoel gehad te verdrinken in die heerlijke ogen met de kleur van gesmolten chocola? Het gevoel nauwelijks op tijd, snakkend naar adem, weer boven te kunnen komen?

Hoe het ook zij, van wat hij net had gezegd, was geen woord gelogen. Hij was terug, daar zou ze mee moeten leren leven. Net als met het feit dat hij deel uitmaakte van de ingewikkelde situatie waarin ze verzeild was geraakt.

Ze zou hem niet kunnen ontlopen. Sterker nog, hij zou er alles aan doen ervoor te zorgen dat ze elkaar zo vaak mogelijk zouden tegenkomen.

Rowena kwam overeind. Iets in haar beweging, haar houding, maakte een vage herinnering bij Jordan los. Toen deed ze een stap naar voren, glimlachte, en was dat moment weer voorbij.

‘Als jullie er klaar voor zijn, moesten we maar beginnen. Ik denk dat we ons daarvoor beter naar de andere salon kunnen verplaatsen.’

‘Ik ben er klaar voor.’ Dana stond op, keek naar Zoe. ‘Jij?’

‘Ja, hoor.’ Hoewel Zoe enigszins bleekjes zag, pakte ze Dana’s hand stevig vast. ‘De eerste keer kon ik alleen maar denken: laat ik alsjeblieft niet de eerste zijn. Nu weet ik het niet meer.’

‘Ik ook niet.’

Ze liepen de hal door, naar de andere salon. Jordan wist dat hij zich hiertegen niet kon wapenen. Het schilderij was nog net zo overweldigend als de eerste keer dat hij het had gezien.

De kleuren, zo stralend, het prachtige plaatje, en het overduidelijke plezier waarmee dit was geschapen. En de schok Dana’s lichaam te zien, Dana’s gezicht... Dana’s ogen die hem vanaf het canvas aankeken.

De Dochters van Glas.

Ze hadden ook namen, die hij inmiddels kende. Niniane, Venora, Kyna. Maar als hij naar het schilderij keek, zag hij hen, dacht hij aan hen, als Dana, Malory en Zoe.

De wereld om hen heen was een en al zonlicht en bloemen.

Malory, gehuld in een hemelsblauw gewaad, en met een massa goudblonde krullen die bijna tot aan haar middel reikte, had een kleine harp in haar handen. Zoe stond fier rechtop in een glanzende, groene jurk, een puppy in haar armen, een zwaard op haar heup. Dana was gekleed in felrood, een lach glinsterend in haar donkere ogen. Zij zat, en hield een perkamentrol en een ganzenveer vast.

Ze vormden een eenheid, op dat moment, in de schitterende wereld achter het Gordijn der Dromen. Het was echter slechts een momentopname, en het einde lag reeds op de loer.

In het diepe groen van het bos was de schaduw van een man zichtbaar. Op de zilverkleurige tegels een kronkelende slang.

Ver op de achtergrond, beschut door de takken van een boom, een liefdeskoppel in innige omhelzing. Lerares en krijger, zozeer opgaand in elkaar dat ze niet doorhebben in welk gevaar hun beschermelingen verkeren.

En slim en handig in het schilderij verborgen: de drie sleutels. Een

in de vorm van een vogel, die langs de bijna té blauwe hemel wiekt, een andere weerspiegelend in het water van de fontein achter de dochters, en de derde verstopt tussen de takken van het bos.

Hij wist dat Rowena het op basis van haar herinneringen had geschilderd, en dat haar herinneringen ver teruggingen. Hij wist ook, door wat Malory had ontdekt en meegemaakt, dat kort na deze momentopname de zielen van de meisjes waren gestolen en in een glazen kistje waren opgesloten.

Pitte pakte een mooi bewerkt houten kistje, deed het deksel open. ‘Er zitten twee schijfjes in, een met de afbeelding van een sleutel. Wie het schijfje met de afbeelding pakt, krijgt de opdracht de tweede sleutel te vinden.’

‘Net als de vorige keer, oké?’ Zoe kneep even hard in Dana’s hand. ‘We kijken tegelijk.’

‘Oké.’ Dana haalde eens diep adem, terwijl Malory op hen af kwam lopen, één hand op haar schouder legde en de ander op die van Zoe. ‘Wil jij eerst?’

‘Jeetje, ja, oké dan.’ Met haar ogen dicht pakte Zoe een schijfje uit het kistje.

Met haar ogen open, maar op het schilderij gericht, pakte Dana het andere.

Toen hielden ze allebei hun schijfje omhoog.

‘Nou.’ Zoe keek naar haar schijfje, naar dat van Dana. ‘Zo te zien word ik de hekkensluiter.’

Dana ging met haar duim over de afbeelding van de sleutel. Het leek zo’n simpel ding, die sleutel, maar ze had er inmiddels een in het echt gezien. Ze had de eerste sleutel in Malory’s hand gezien, goud en glanzend, en wist dat die absoluut niet simpel was.

‘Oké, ik ben aan de beurt.’ Het liefst was ze even gaan zitten, maar in plaats daarvan drukte ze haar trillende knieën tegen elkaar. Vier weken, dacht ze. Ze had vier weken, van nieuwe maan tot nieuwe maan, om zo niet iets onmogelijks, dan toch in ieder geval iets bijzonder bizars te doen. ‘Ik krijg nog een aanwijzing, toch?’